

Arrest

nr. 126 078 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 25 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november dient de verzoekende partij die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 25 november 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

"(...)in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door

Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 31.08.2010. De aanvraag werd echter ingediend op 04.11.2013, dus na de invoeging op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §1, 4° lid en art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). ...”

Op 25 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

“EERSTE MIDDEL

- Schending van het artikel 9ter Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting.*

4.1.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekster geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat aan haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen slechts een standaard medisch getuigschrift dd. 31/08/2010 zou zijn gevoegd.

4.1.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken klinkt als volgt:

“...

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 31.08.2010. De aanvraag werd echter ingediend op 04.11.2013, dus na de invoeging op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §1, 4e lid en art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op

het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

(Zie stuk 1)

4.1.3.

De motivering van de eerste bestreden beslissing vindt geen steun in het administratief dossier, onder meer bestaande uit de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 04/11/2013 (stuk 4) en de bij deze aanvraag gevoegde stukken (stuk 5).

- 4.1.3.1.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt nadrukkelijk verwezen naar het standaard medisch getuigschrift ingevuld door dokter B op datum van 05/08/2013.

De inhoud van dit standaard medisch getuigschrift werd in de aanvraag besproken:

“Uit dit medisch attest blijkt dat:

1. de verzoekster heeft last van depressie met psychotisch toestandsbeeld, schizofreen proces van het paranoïde type - problemen van psychiatrische aard die van levenslange duur zijn;
2. de verzoekster heeft tevens last van een aanslepende orthopedische problematiek met verminderde functie rechter onderste ledemaat;
3. de behandeling bestaat uit medicatie;
4. de verwacht duur van de behandeling is levenslang;
5. de psychotische opstoot te voorzien is en dat de zelfredzaamheid die reeds zeer beperkt is, verder zal achteruitgaan;
6. gezien de zwelling aan de laterale enkel wordt een nieuwe MR-scan aangevraagd.”

- 4.1.3.2.

Het standaard medisch getuigschrift ingevuld door dokter B op datum van 05/08/2013 onder stuk 1 bij de aanvraag gevoegd.

- 4.1.3.3.

Het is correct dat aan de stukkenbundel eveneens oudere attesten werden gevoegd, zoals een gedetailleerd medisch attest dd. 31/08/2010, doch de verweerster slaat de bal mis door te stellen dat er geen actueel standaard medisch getuigschrift werd gevoegd.

Het standaard medisch getuigschrift dd. 05/08/2013 is op datum van indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, meer bepaald 04/11/2013 net geen drie maanden oud, waardoor het gevoegde standaard medisch getuigschrift wel degelijk aan de wettelijke vereisten voldoet.

4.1.4.

In casu kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken op manifeste wijze de zorgvuldigheidsverplichting geschonden heeft door niet alle feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk te inventariseren en te controleren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt eveneens de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een eerste middel haalt verzoekster een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de beslissing stereotiep, onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd is. Zij stelt dat in de regularisatieaanvraag nadrukkelijk verwezen wordt naar het standaard medisch getuigschrift ingevuld door dokter B op datum van 05/08/2013.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij nazicht is gebleken dat het attest d.d. 05/08/2013 van dokter B zich niet in het administratie dossier bevindt, waardoor er derhalve geen rekening mee gehouden kon worden.

Het standaard medisch getuigschriften in het administratief dossier aanwezig dateert van 31 augustus 2010. De aanvraag werd echter ingediend na de inwerkingtreding op 16 februari 2012 van de wet van 8 januari 2012 die stelt dat het standaard medisch getuigschrift niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan de medische regularisatieaanvraag, conform artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond."

2.1.3. Het eerste middel heeft enkel betrekking op de eerste bestreden beslissing zodat hetgeen volgt betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard nu de voorgelegde standaard medische getuigschriften niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, namelijk omdat ze ouder zijn dan drie maand voorafgaand aan de aanvraag. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, dat stelt:

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

De Raad wijst er op dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de door de verzoekende partijen bij de aanvraag voorgelegde standaard medische getuigschriften ouder zijn dan drie maand voorafgaand aan de aanvraag. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier. Bijgevolg is de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze genomen. Bij de aanvraag werd geen attest toegevoegd dat minder dan drie maanden oud was, voorafgaand aan de aanvraag. Voorts spreekt het voor zich dat een bespreking van een niet toegevoegd medisch attest in de aanvraag niet volstaat om aan bovengenoemde documentaire ontvankelijkheidsvereiste te voldoen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te houden met een medisch attest dat bij de aanvraag zou zijn toegevoegd en dat minder dan drie maanden oud is voorafgaand aan de aanvraag, met name een attest van dokter B van 5 augustus 2013.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij een attest van 5 augustus 2013 van dokter B heeft toegevoegd en de verzoekende partij bewijst deze stelling evenmin. Het is niet omdat er sprake is van een bespreking van de inhoud van dit attest dat hieruit volgt dat kwestieus attest werd overgemaakt. Nergens kan een spoor terug gevonden worden met betrekking tot een attest van 5 augustus 2013. Dit klemt nog meer nu de raadsman van de verzoekende partij heeft nagelaten een duidelijke genummerde opsomming te geven in de inventaris van de toegevoegde stukken.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat er geen rekening is gehouden met alle dienstige stukken. Noch de materiële motiveringsplicht noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten welke (andere)“algemene beginselen van behoorlijk bestuur” zij als geschonden weerhoudt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan:

“TWEEDE MIDDEL

- *Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- *Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;*
- *Schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 13 E.V.R.M. ;*
- *miskennen van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013.*

4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Met huidig verzoekschrift tot nietigverklaring wordt immers deze beslissing tot onontvankelijkheid aangevochten.

De kans is reëel dat de onontvankelijkheidsbeslissing zal vernietigd worden.

- 4.2.2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet

verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Zie arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l’ article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’ homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s’ appliquer dans les cas où une demande d’ autorisation de séjour sur la base de l’ article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l’ appréciation des éléments médicaux invoqués par l’ étranger, tel que l’ absence de production de la preuve de l’ identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu’ une mesure d’ éloignement prise à l’ égard d’ une étranger dont la demande d’ autorisation de séjour sur la base de l’ article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l’ article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d’ espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l’administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d’ origine du demandeur, notamment parce qu’ il n’ existerait pas de traitement adéquat dans ce pays.”

(Zie arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.”

(Zie arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’ .

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze twee bepalingen blijkt aldus expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de persoonlijke situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene en met internationale verdragen, zoals het artikel 3 E.V.R.M.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

- 4.2.2.3.

In Oeganda zal de verzoekster geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Oeganda is de gezondheidszorg en al zeker de mentale gezondheidszorg niet in voldoende mate beschikbaar en onvoldoende toegankelijk voor éénieder.

Indien de verzoekster het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar haar land van herkomst, loopt de verzoekster het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.2.2.4.

In de tweede bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de verzoekster.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de verzoekster niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van deze beslissing tot verwijdering.

Dat er reeds een beslissing tot onontvankelijkheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing – zoals in casu het bevel tot het verlaten van het grondgebied – de medische problematiek niet in overweging dient te nemen of hieromtrent niet dient te motiveren.

Bovendien, de beslissing die in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd genomen, de eerste bestreden beslissing, betreft een beslissing tot formele onontvankelijkheid, zijnde een onontvankelijkheidsbeslissing omwille van het feit dat aan een formele vereiste niet voldaan zou zijn (quod non, zie supra).

De aandoeningen van de verzoekster werden aldus in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet ten gronde beoordeeld.

Omwille van die reden is het al zeker uitgesloten dat het voor de verweerster afdoende zou zijn naar de eerste bestreden beslissing te verwijzen teneinde te argumenteren dat in de tweede bestreden beslissing niet gemotiveerd zou moeten worden omtrent de mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

- 4.2.2.5.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekster kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen.

De tweede bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.2.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekster werd een beslissing tot onontvankelijkheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Met huidig verzoekschrift wordt tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing hoger beroep aangetekend (eerste middel). Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open.

Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoekster in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

(...)

Dat de verzoekster een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft.

De onontvankelijkheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoekster geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekster een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt haar geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Oeganda.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.2.5.

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dient eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

2.2.2.1. Waar de verzoekende partij meent dat er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt door het nemen van de tweede bestreden beslissing zo lang de eerste bestreden beslissing nog niet definitief beslecht is, wijst de Raad erop dat de wetgever aan het indienen van een aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft verleend. Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

2.2.2.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, daar de bestreden beslissing gegrond is op artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), hetgeen met zich meebrengt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de toepassing ervan. De vernietiging van het bevel zou de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren nu de gemachtigde niets anders kan doen dan nieuwe bevel af te leveren.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van

de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij wet vereiste documenten hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Hieronder wordt vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

In casu dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag om medische reden onontvankelijk werd verklaard omdat zij naliel een medisch attest in te dienen recenter dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te

dienen, vergezeld van attesten zodat de documentaire ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt nagevolgd. Bovendien laat de verzoekende partij na in het middel op precieze wijze aan te duiden hoe ernstig haar voorgehouden ziektes zijn. De verzoekende partij stelt met verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet gehouden worden met haar gezondheidstoestand maar laat na de verwerende partij een recent medisch attest te bezorgen en laat na haar gezondheidstoestand in concreto te preciseren en uit te leggen waarom haar gezondheidstoestand een bevel moet verhinderen. Dergelijk algemeen betoog vermag niet te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn. De loutere bewering dat in Oeganda de mentale gezondheidszorg onvoldoende beschikbaar en toegankelijk is, volstaat niet.

Voorts volstaat de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing werd genomen na het nemen van de eerste bestreden beslissing zodat de verzoekende partij tevergeefs stelt dat bij gebreke aan motieven in de tweede bestreden beslissing er geen rekening is gehouden met haar medische toestand. De motivering van de tweede bestreden beslissing is afdoend en draagkrachtig. De juridische en feitelijke grondslag zijn vermeld.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, volstaat de vaststelling dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Voorts is er hic et nunc nog geen sprake van een repatriëring en volstaat ook hier weerom de vaststelling dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de exceptie gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN